

da ingen Indsigelse, eller føre de fremsatte Indsigelser ikke til nogen Forandring ved Lov, staaer vedkommende Anordning ved Magt." Men, hvad enten dette Punktum bliver staaende eller ikke staaende, saa ville dog de samme Collisioner eventualiter kunne opstaae, paa hvilke Udvalget har gjort opmærksom, idet den Bestemmelse jo vedbliver, at disse Anordninger, forsaavidt de indeholde Afvigelse, blive at forelægge for den nærmest paafølgende Rigsdag. Thi det maa jo antages ikke at være nogen blot Formsag, som en saadan Fremlægelse skal indeholde, men det maa jo gaae ud paa, at disse Anordninger, som allerede af Hans Majestæt ere udgivne, skulle underkastes Rigsdagens Drøftelse, saafremt den dertil maatte finde Anledning. Men, naar en saadan Drøftelse dog finder Sted, saa blive jo to Tilfælde mulige, enten at Rigsdagen gaaer ind paa disse Anordninger, — og da falder det af sig selv, at der ingen Collision vil existere, — eller ogsaa, at Rigsdagen ikke vil gaae ind paa dem, men derimod enten vil have dem tilbagekaldte eller vil have gjort Forandringer i dem. Naar nu Rigsdagen i denne Henseende har taget sin Bestemmelse, saa vil jo dog den anden Deel af den lovgivende Magt, nemlig Kongen, have sin Frihed til enten at antage, hvad Rigsdagen saaledes har fundet sig foranlediget til at udsætte, eller ogsaa til at interponere sit Veto. Men, gjør Hans Majestæt det, hvortil han efter Grundloven upaatvilelig er berettiget, saa er det jo netop, at den Collision mellem de to Dele af den lovgivende Myndighed opstaaer, paa hvilken Udvalget havde gjort opmærksom, og som det havde søgt at fjerne derved, at det ogsaa havde, under vedkommende Ministers Ansvarlighed, undergivet disse Anordninger Hans Majestæts Myndighed saaledes, at den lovgivende Myndighed, forsaavidt § 2 omfatter, vilde komme til at beroe ene hos Kongen og ikke vilde blive deelt mellem Kongen og Rigsdagen. Det er vel af min ærede Nabo (Bjerring) yttret, at han antager, at en saadan Collision ikke vil finde Sted, og at det Forslag, der er gjort fra de 6 Herrer's Side vil have denne derved, at det nævnte Punktum gaaer ud, men vi formaae ikke at indsee, at dette vil blive Tilfældet. Dette er upaatvile-

ligt et overmaade vigtigt Punkt og er af den Betsaffenhed, at vi ikke troe, at det vilde høves paa den Maade, som man antager, det vil skee. Hvad angaaer det Tillæg, som de 6 Herrer have foreslaaet til denne Paragraph, og som angaaer, at Kongen kan, efter Forslag fra Colonialraadet, ved Anordning fastsætte dets Deling, saa kan Udvalget jo ikke have Noget med Hensyn til dette Forslag at erindre, uagtet det synes at have faaet en temmelig forunderlig Plads i denne § 2, som angaaer den lovgivende Myndighed; men, hvad Udvalget med Hensyn til samme maa bemærke, er, at det anseer det for aldeles overflødig; thi det kan jo ikke bestrides, at Hans Majestæt er berettiget til, naar Colonialraadet gjør ham Forslag i saa Henseende, at fastsætte en Deling af samme, og Udvalget skjønner saaledes ikke, at den Omstændighed, at dette kommer ind i Loven, har den mindste Betydning.

Bjerring: I den af Udvalget afgivne Betænkning, med Hensyn til det Punkt, hvorvidt Love, hvori der er foretaget Forandringer, skulle, førend de kunne udvides til Colonierne, tilligemed Colonialraadets Betænkning forelægges Rigsdagen, staaer der, Pag. 486, at „naar den Rigsdagen forbeholdte controllerende Myndighed ansees tilstrækkelig med Hensyn til de Love, som angaae de under Litra b nævnte locale Gjenstande, synes det ogsaa at kunne overlades Regjeringen under samme Control at afgjøre, om og hvorvidt de for Danmark vedtagne Love ere stemmende med de coloniale Forhold." Nu seer jeg ikke rettere, end at disse Ord „den controllerende Myndighed" maae indeholde to Momenter. For det Første kan man jo ikke kontrollere Noget, som man ikke kender, og altsaa maa Rigsdagen gjøres bekendt med disse Love, som her ere under Omhandling, og for det Andet maa der i den controllerende Myndighed ligge, at, hvis Rigsdagen skulde finde, at vedkommende Minister, ved at benytte den Myndighed, som Loven hjemler ham, har gjort en Anvendelse deraf, som Rigsdagen ansaae utilbørlig, saa maa Rigsdagen kunne paatale den. Jeg troer altsaa, at vi have været aldeles i Harmonie med det ærede Udvalgs Betænkning, naar vi have foreslaaet, at den Passus, som staaer i det